

Dosarul nr. 2ra-1338/2021

prima instanță: Judecătoria Orhei, sediul Soldănești (jud: E. Lavric)
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud: V. Sîrbu, V. Buhnaci, D. Dulghieru)

ÎNCHEIERE

01 octombrie 2021

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Dumitru Mardari
Galina Stratulat
Iurie Bejenaru

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Andrei Costișanu, reprezentat de avocatul Ștefan Balmuș,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Viorica Școlnic împotriva lui Andrei Costișanu cu privire la repararea prejudiciului material, moral și compensarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 19 mai 2021 a Curții de Apel Chișinău, prin care au fost fost respinse apelurile declarate de către Viorica Școlnic și de Andrei Costișanu și a fost menținută hotărârea din 04 noiembrie 2020 a Judecătoriei Orhei, sediul Soldănești,

c o n s t a t ă :

La data de 09 februarie 2018, Viorica Școlnic a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Andrei Costișanu cu privire la repararea prejudiciului material, moral și compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii reclamanta a indicat că, la 12 iulie 2013, în jurul orei 17.00, la sediul biroului notarial, situat în or. Telenești, str. Plămădeală f/n, în loc public, prin acțiuni huliganice, a fost acostată verbal de către Andrei Costișanu. Ca urmare a acțiunilor huliganice ale lui Andrei Costișanu, în baza cererii de atragere la răspundere, la 23 iulie 2013, în privința acestuia a fost întocmit un proces-verbal cu privire la contravenție, în baza art.354 din Codul contravențional.

Prin decizia agentului constatator din 23 iulie 2013, Andrei Costișanu a fost sancționat cu o amendă în mărime de 50 unități convenționale, ceea ce constituie 1000 de lei. Nefiind de acord cu procesul-verbal cu privire la contravenție întocmit în privința sa, Andrei Costișanu a depus o contestație.

Prin hotărârea din 23 decembrie 2013 a Judecătoriei Sîngerei contestația depusă de către Andrei Costișanu a fost respinsă ca neîntemeiată.

La 10 ianuarie 2014, Costișanu Andrei a depus recurs împotriva hotărârii din 23 decembrie 2013 a Judecătoriei Sîngerei.

Prin decizia din 12 februarie 2014 a Curții de Apel Bălți recursul declarat de către contravenientul Costișanu Andrei, împotriva hotărârii Judecătoriei Sîngerei din 23 decembrie 2013 a fost admis, cu casarea hotărârii nominalizate și remiterea cauzei la rejudecare în prima instanță, în alt complet de judecată.

Prin hotărârea din 04 iunie 2014 a Judecătorei Sîngerei, contestația depusă de către Andrei Costișanu a fost admisă, cu anularea procesului-verbal cu privire la contravenție din 23 iulie 2013 și a deciziei agentului constator privind aplicarea în privința lui Constișanu Andrei a sancțiunii contravenționale.

Nefiind de acord cu hotărârea din 04 iunie 2014 a Judecătorei Sîngerei, Viorica Școlnic a atacat-o cu recurs.

Prin decizia din 17 septembrie 2014 a Curții de Apel Bălți, recursul declarat împotriva hotărârii Judecătorei Sîngerei din 04 iunie 2014 a fost admis, cu casarea hotărârii atacate și remiterea materialelor la rejudecare în aceeași instanță, în alt complet de judecată.

Prin hotărârea din 17 decembrie 2014 a Judecătorei Sîngerei, contestația depusă de către Costișanu Andrei împotriva procesului-verbal cu privire la contravenție și decizia agentului constator din 23 iulie 2013 a fost respinsă ca neîntemeiată.

Ulterior, hotărârea din 17 decembrie 2014 a Judecătorei Sîngerei, a fost contestată în numele contravenientului Andrei Costișanu, de către avocatul Adrian Gurișanu. Curtea de Apel a respins ca neîntemeiat recursul înaintat de Andrei Constișanu, împotriva hotărârii Judecătorei Sîngerei din 17 decembrie 2014, dispunând menținerea hotărârii fără modificări, decizia devenind irevocabilă la data pronunțării.

A invocat reclamanta că, Andrei Costișanu intenționat a tergiversat procesul de judecată, aducând martori, care nu au fost prezenți la momentul săvârșirii contravenției și care au fost atrași în proces intenționat pentru a anula sancțiunea contravențională aplicată împotriva acestuia. Aceste fapte au fost constatate și combătute în procesul de judecată. Mai mult ca atât, din cauza acțiunilor contravenientului, în cadrul procesului de judecată și a martorilor atrași de către acesta, dosarul de două ori a fost transmis spre rejudecare în instanța de fond.

A solicitat încasarea de la Andrei Costișanu în beneficiul lui Viorica Școlnic a prejudiciului material în mărime de 16878,60 de lei, cauzat prin faptul că din cauza acțiunilor pîrîtului reclamanta a fost în imposibilitate de a se prezenta la serviciu, iar suma dată este cu titlul de prejudiciu ratat, precum și încasarea din contul pîrîtului în folosul reclamantei a prejudiciului moral în mărime de 5000 de lei și a cheltuielilor de judecată în mărime de 2200 de lei și cele care vor fi suportate ulterior.

Prin hotărârea din 04 noiembrie 2020 a Judecătorei Orhei, sediul Șoldănești, a fost admisă parțial cererea de chemare în judecată depusă de Viorica Școlnic. A fost încasat de la Andrei Costișanu în beneficiul Vioricăi Școlnic prejudiciul moral în mărime de 3000 de lei și cheltuielile de judecată în mărime de 4465 de lei, iar în total suma de 7465 de lei. Pretenția reclamantei, aferent prejudiciului material în mărime de 16878,60 de lei sub formă de venit ratat, a fost respinsă ca neîntemeiată. A fost încasat de la Andrei Costișanu în beneficiul statului, taxa de stat în mărime de 100 de lei.

Nefiind de acord cu soluția primei instanțe, la 09 noiembrie 2020, prin intermediul oficiului poștal, Andrei Costișanu a declarat apel împotriva hotărârii primei instanței, solicitând admiterea apelului, casarea hotărârii din 04 noiembrie 2020 a Judecătorei Orhei, sediul Șoldănești, cu emiterea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii.

Nefiind de acord cu soluția primei instanțe, la data de 27 noiembrie 2020, prin intermediul oficiului poștal, Viorica Școlnic a declarat apel împotriva hotărârii primei instanței, solicitând admiterea cererii de apel, casarea parțială a hotărârii din 04 noiembrie 2020 a Judecătoriei Orhei, sediul Șoldănești, cu emiterea în această parte a unei noi hotărâri de admitere integrală a acțiunii în sensul formulat.

Prin decizia din 19 mai 2021 a Curții de Apel Chișinău, au fost respinse apelurile declarate de către Viorica Școlnic și de Andrei Costișanu, ca neîntemeiate, și a fost menținută hotărârea din 04 noiembrie 2020 a Judecătoriei Orhei, sediul Șoldănești.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a aplicat prevederile art. 14 alin. (1) și (2), 514, 1398, 1422 alin. (1) și (2), 1423 din Codul civil, a menționat că, pentru apariția răspunderii delictuale este necesar un fapt juridic. Acest rol îl îndeplinește temeiul răspunderii delictuale. Temeiul răspunderii delictuale este componenta delictului civil. Componenta delictului civil constituie o totalitate de elemente esențiale formulate de legiuitor ca necesare și suficiente pentru angajarea răspunderii delictuale.

Componenta delictului civil include următoarele elemente (condiții): prejudiciul, fapta ilicită, raportul causal dintre faptă și prejudiciu și vinovăția. Acestea sunt condițiile generale necesare și suficiente pentru antrenarea răspunderii delictuale.

Nu poate exista răspundere delictuală dacă nu s-a produs un prejudiciu. Prejudiciul constituie consecințele negative cu caracter patrimonial sau nepatrimonial (moral) ale faptei ilicite, apărute ca urmare a lezării drepturilor subiective. În dependență de posibilitatea evaluării, deosebim prejudiciu moral și patrimonial.

Fapta ilicită este fapta prin care, încălcându-se normele dreptului obiectiv, se lezează drepturile subiective sau interesele persoanei.

Pentru antrenarea răspunderii delictuale este necesar ca între fapta ilicită și prejudiciu să existe un raport causal. Raportul causal este și condiția în funcție de care se determină mărimea despăgubirii. Se repară numai prejudiciul care este consecința directă a faptei ilicite.

Pentru angajarea răspunderii delictuale este necesară, potrivit regulii generale, vinovăția autorului faptei ilicite. În materia răspunderii delictuale forma și gradul vinovăției autorului faptei ilicite nu prezintă importanță pentru determinarea cuantumului despăgubirii, fiind aplicabil principiul reparării integrale a daunei.

Instanța de apel a reținut că, apelantul Costișanu Andrei contestă hotărârea primei instanțe doar în partea încasării din contul său a prejudiciului material și a prejudiciului moral.

Instanța de apel a constat că, în cererea de apel Andrei Costișanu a invocat argumente privind tardivitatea acțiunii reclamantei, pe motiv că acțiunea a fost cu omiterea termenului de 3 ani pentru adresare în instanța de judecată, dat fiind faptul că în opinia apelantului, instanța urma să calculeze termenul de depunere a acțiunii civile din momentul emiterii deciziei de sancționare, adică din data de 23 iulie 2013 și nicidecum nu din data pronunțării deciziei Colegiului Penal al Curții de Apel Bălți din 11 februarie 2015.

În acest sens, instanța de apel făcând trimitere la prevederile art. 267 alin. (1), art. 272 alin. (1) din Codul civil, a apreciat ca fiind întemeiată, concluzia primei

instanțe cu privire la faptul că, acțiunea civilă nu poate fi respinsă ca tardivă, pe motiv că Școlnic Viorica, nu a omis termenul de prescripție stipulat expres la art. 264 alin.(1), art.267 alin. (1) și art.272 alin.(1,4) din Codul civil, din motivul că, reclamanta, a intentat acțiunea civilă la 09 februarie 2018, adică anterior expirării termenului general de 3 ani, dat fiind faptul că, decizia Curții de Apel Bălți, definitivă și irevocabilă, prin care Andrei Costișanu a fost sancționat în temeiul art. 354 din Cod contravențional a fost pronunțată la 11 februarie 2015.

La fel, instanța de apel a respins ca fiind nefondate alegațiile apelantului Andrei Costișanu, precum că termenul de prescripție urmează a fi calculat începând cu data de 23 iulie 2013, când s-a constatat fapta contravențională, or acestea sunt neîntemeiate, dat fiind faptul că la momentul de față reclamanta nici nu avea un temei cert de înaintare a acțiunii, pe motiv că procesul-verbal cu privire la contravenție întocmit de către agentul constatator Adrian Stoici în temeiul art. 354 din Codul contravențional în privința lui Andrei Costișanu la acel moment nu era definitiv, fiind contestat, acesta căpătând puterea lucrului judecat abia la data de 11 februarie 2015.

În acest sens, instanța de apel a accentuat că, curgerea termenului de prescripție la cererea părții vătămate în acțiunile de răspundere civilă delictuală nu poate începe mai devreme de ziua, când partea vătămată a aflat sau trebuia să afle despre încălcarea dreptului său și a făptuitorului. Astfel, deși persoana este conștientă despre faptul încălcării, ultima este în imposibilitate de a înainta o acțiune, pe motiv că temeiul în baza căruia se naște dreptul la acțiune la momentul producerii acestuia nu produce efecte juridice până la constatarea faptei printr-o decizie definitivă, or în ipoteza unei acțiuni contravenționale, urmează a fi demonstrat că atare faptă prejudiciabilă a avut loc, în cadrul procesului contravențional.

În aceeași ordine de idei, instanța de apel a menționat că, rațiunea acestei prevederi este de a proteja persoana ce a suferit un prejudiciu de la eventuala respingere a acțiunii în justiție, pe simplul motiv că pe fapta contravențională în urma căreia se solicită încasarea unui prejudiciu, nu a fost adoptată o decizie definitivă.

Mai mult ca atât, instanța de apel a reținut că, prima instanță s-a expus asupra excepției de tardivitate înaintată de către Andrei Costișanu prin încheierea din 10 decembrie 2018, care nu a fost contestată de către ultimul odată cu fondul cauzei.

Cu referire la cuantumul prejudiciului moral în mărime de 3.000 lei, încasat în favoarea reclamantei Școlnic Viorica și care este contestat de ambele părți, instanța de apel a considerat că, prima instanță corect a apreciat mărimea acestuia, dat fiind faptul că, la caz s-a constatat cu certitudine faptul că în urma contravenției comise de către Andrei Costișanu, prevăzută la art. 354 din Codul contravențional, Vioricăi Școlnic prin numirea cu cuvinte necenzurate în adresa sa, i-a fost cauzat inevitabil un prejudiciu moral manifestat prin sentimente de anxietate, stres, neliniște, perturbare a vieții, disconfort și retrăire.

Corespunzător, instanța de apel considerat că, la aprecierea cuantumului prejudiciului moral, prima instanță a ținut cont, în principal, de gravitatea faptei pârâului și de impactul pe care l-a avut această faptă pentru partea reclamantă, precum și de suferințele psihice ale acesteia în urma săvârșirii faptei prejudiciabile, or cuantumul despăgubirilor trebuie astfel stabilit, încât acestea să aibă efect

compensatoriu și nu trebuie să constituie nici sume excesive pentru autorii daunelor și nici venituri nejustificative pentru victimele daunelor.

Cu referire la dezacordul apelantului-pârât Andrei Costișanu, privind încasarea cheltuielilor aferente cauzei contravenționale și prezentei cauze în mărime de 4.465 de lei, instanța de apel a apreciat aceste alegații ale pârâtului ca fiind nefondate, pe motiv că, la caz, ultimul pornește de la o premisă eronată, precum că, Viorica Școlnic nu este în drept să încaseze cheltuielile în legătură cu deplasarea reclamantei în ședințele de judecată, or după cum atestă materialele cauzei Școlnic Viorica este domiciliată în or. Telenești, iar potrivit art. 90 lit. d) din Codul de procedură civilă, din cheltuielile de judecare a cauzei fac parte cheltuielile de transport și de cazare suportate de părți și de alți participanți la proces în legătură cu prezentarea lor în instanță.

În acest sens, instanța de apel a menționat că, Școlnic Viorica anterior a participat în cadrul mai multor ședințe judiciare în cauza contravențională de referință, cu deplasări la Judecătoria Sîngerei precum și la Curtea de Apel Bălți, însă nu a prezentat careva bonuri în acest sens, prin urmare instanța de apel urmează să analizeze doar înscrisurile prezentate de către ultima care justifică aceste deplasări.

Instanța de apel a reținut că, reclamanta Școlnic Viorica a prezentat copia bonului fiscal din 11.02.2015 în mărime de 200 lei (f.d. 36, vol. I), când a avut loc ședința judiciară în cauza contravențională nr. 4r-162/15, în cadrul Curții de Apel Bălți, la care a participat reclamanta. (f.d. 27-33, vol. I)

Totodată, instanța de apel a precizat că, Școlnic Viorica și reprezentantul său prin procură, Școlnic Oleg în prezenta cauză au participat în cadrul ședințelor judiciare din data de 26 octombrie 2018, 08 decembrie 2018, 10 decembrie 2018, 03 aprilie 2019, 14 ianuarie 2019, 12 martie 2020, 26 mai 2020, 17 iulie 2020, 04 august 2020 și 26 august 2020, la caz fiind prezentate bonurile fiscale din 25 octombrie 2018 în mărime de 265 de lei, din 08 decembrie 2018 în mărime de 250 de lei, din 10 decembrie 2018 în mărime de 250 de lei, din 14 ianuarie 2019 în mărime de 250 de lei, din 12 martie 2020 în mărime de 250 de lei, din 26 mai 2020 în mărime de 250 de lei, din 17 iulie 2020 în mărime de 250 de lei, din 04 august 2020 în mărime de 250 de lei, din 26 august 2020 în mărime de 250 de lei (f.d. 91, 1011, 123, 124, 219 vol. I). La acest capitol instanța de apel reamintit că, distanța dintre Telenești și Șoldănești constituie 90,8 de km.

Astfel, instanța de apel a considerat că, reclamanta Școlnic Viorica a justificat prin înscrisuri pertinente și concludente cheltuielile suportate de către ultima în legătură cu necesitatea de a se deplasa la ședințele judiciare ce au avut loc în cauza contravențională și în prezenta cauză, la caz, constatându-se că atât reclamanta Școlnic Viorica, cât și reprezentantul său, Școlnic Oleg, care este soțul său domiciliază pe adresa or. Telenești, str. Petru Rareș nr. 7 ap 12, respectiv reclamanta a suportat cheltuieli de transport pentru a asigura prezența sa și a reprezentantului său în Judecătoria Orhei, sediul Șoldănești.

Cu referire la cheltuielile de asistență juridică, instanța de apel a considerat că, prima instanță apreciind quantumul cheltuielilor de judecată pe care trebuie să le suporte părțile, corect a stabilit, raportat la complexitatea activității prestate de avocat, durata ședințelor de judecată, complexitatea cauzei contravenționale, aportul avocatului, precum și natura cauzei și corect a ajuns la concluzia că, suma de 2.000

lei este suficientă și rezonabilă, avându-se în vedere durata și natura cauzei în care s-a prestat asistența juridică.

Prin urmare, instanța de apel a reținut că, cheltuielile privind asistența juridică trebuie să fie reale, necesare și rezonabile.

În acest sens, la materialele cauzei a fost anexat bonul de plată ET nr.831189 din 09 aprilie 2014 (f.d. 35, vol. I), prin care s-au achitat cheltuielile privind asistența juridică în favoarea Biroului Asociați de Avocați Bălți, care atestă achitarea sumelor solicitate de Școlnic Viorica, iar pe parcursul procesului contravențional aceasta a fost reprezentată de avocatul Ceornea Eduard.

Astfel, instanța de apel a considerat că, aceste cheltuieli fiind rezonabile, în coraport cu complexitatea cauzei contravenționale, precum și în coraport cu volumului timpului și muncii depusă de reprezentantul părții vătămate, iar onorariul avocatului nu este unul excesiv, astfel prima instanță a ținut cont și de exigențele prevăzute de art. 63 din Legea cu privire la avocatură nr.1260 din 19 iulie 2002, potrivit căroră, mărimea onorariului se stabilește prin acordul părților și nu poate fi schimbată de autoritățile publice sau de instanța de judecată, instanța nu a făcut decât să stabilească, în cadrul raportului juridic procesual civil, în speța dată, rezonabilitatea cheltuielilor de judecată, pe care le datorează partea căzută în pretenții.

În consecință, instanța de apel a constatat că, argumentele invocate în cererile de apel poartă un caracter declarativ și nu corespunde realității, concluzia primei instanțe în acest sens este bazată pe normele de drept material aplicabile speței, pe probe concludente, utile și pertinente și corespunde prevederilor legislației în vigoare, care a cercetat pertinent probele administrate la materialele pricinii și corect a soluționat litigiul dat în conformitate cu art. 130 din Codul de procedură civilă. Iar, apelantul nu a invocat nici un argument care ar putea răsturna concluzia dată de instanța de fond.

La 20 iulie 2021, prin intermediul oficiului poștal, Andrei Costișanu, reprezentat de avocatul Ștefan Balmuș a declarat recurs împotriva deciziei din 19 mai 2021 a Curții de Apel Chișinău, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel, cu remiterea cauzei la rejudecare.

În motivarea recursului s-a indicat că, soluția instanței de apel în sensul adoptat rezultată din interpretarea greșită a prevederilor legale ce guvernează raportul juridic litigios și circumstanțele probatorii ale dosarului.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Cu referire la termenul de depunere a recursului, instanța de recurs menționează că, Curtea de Apel Chișinău a pronunțat dispozitivul deciziei la 19 mai 2021 și a expediat copia deciziei participanților la proces la 29 iunie 2021 (f.d.103), însă, la actele cauzei lipsesc probe prin care s-ar confirma recepționarea acesteia de către recurent.

Astfel, având în vedere faptul că, recursul declarat împotriva deciziei din 19 mai 2021 a Curții de Apel Chișinău a fost înregistrat la 20 iulie 2021, fiind expediat prin intermediul oficiului poștal la 19 iulie 2021 (f.d.114), în conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, acesta se consideră declarat în termen.

În conformitate cu art.439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Prin notificarea din 05 august 2021, Curtea Supremă de Justiție în conformitate cu art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, a expediat intimatei copia recursului și a înștiințat despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Până la data examinării admisibilității recursului, intimata nu a depus referință prin care să-și exprime opinia referitor la recursurile declarate.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art.432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 din Codul de procedură civilă și nu conține nicio referire cu privire la fondul recursului.

Dat fiind faptul că, temeiurile de declarare a recursului împotriva deciziei curții de apel, prin prisma prevederilor secțiunii a 2-a a capitolului XXXVIII al din Codul de procedură civilă, sunt strict delimitate de art. 432, Completul reține că, reieșind din prevederile art. 437 alin. (1), lit. f) din Codul de procedură civilă, în sarcina recurentului este impusă obligația delimitării esenței, temeiului și argumentării acelei/acelor încălcări esențiale și/sau a acelor circumstanțe ce indică la aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural, și care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

În speță, însă criticile invocate de recurent nu pot duce la admisibilitatea recursului, or, acestea nu pot fi reținute prin prisma art. 432 din Codul de procedură civilă, în condițiile în care se insistă în mod exclusiv asupra reaprecierii circumstanțelor cauzei, în detrimentul evidențierii ilegalității soluției instanței de apel.

În acest context este de menționat faptul că, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Acest fapt denotă caracterul declarativ al recursului, fiind lipsit de esență, care evidențiază simplul fapt al dezacordului recurentului cu soluția dată de instanța de apel, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului, având în vedere faptul că, rolul exclusiv al recursului este de a asigura efectuarea unui control de legalitate a deciziei atacate în baza temeiurilor legale de declarare a recursului strict prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

Abordarea recurentului, în speță, însă evidențiază în mod clar dezacordul acestuia cu soluția dată de instanța de apel, iar argumentele recursului nu permit identificarea omisiunilor sau erorilor care ar impune declararea acestuia ca fiind admisibil.

Prin prisma jurisprudenței CEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, trăsătură distinctivă care nu este evidențiată în cererea de recurs declarată de Andrei Costișanu, reprezentat de avocatul Ștefan Balmuș.

Astfel, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată lipsa temeiurilor care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

În conformitate cu art. 270, art.431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Recursul declarat de Andrei Costișanu, reprezentat de avocatul Ștefan Balmuș, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Dumitru Mardari

judecătorii

Galina Stratulat

Iurie Bejenaru